

عنوان مقاله:

آزادی و آزاداندیشی در شعر و اندیشه ملک الشعرا بهار

محل انتشار:

همایش ملی ملک الشعراء بهار (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسنده:

فرشته غلامرضایی نژاداناری - دانشجوی دوره دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی- واحد یزد

خلاصه مقاله:

یکی از مهم ترین موضوعات و درون مایه های اصلی در شعر فارسی در عصر مشروطه آزادی و آزاداندیشی است که درک صحیح پیام شعر این دوره، تا حدی منوط به شناخت جایگاه آن است. مفهوم آزادی در نظر شاعران این دوره با مفهوم آن در نزد گذشتگان متفاوت است. از این رو آزادی، به معنای غربی آن، یعنی دموکراسی، از دوران مشروطه به بعد به عنوان یکی از مولفه های اصلی شعر فارسی به شمار می رود. شاعران مشروطه و بعدازآن، به این مسئله نگاه ویژه ای داشته و دارند. این آزادی، عموماً همان آزادی های سیاسی - اجتماعی است که بشر امروز، سخت بدان نیاز دارد و در پی رسیدن به آن است. زمانی که بحث از آزادی می شود، مسائلی مانند حکومت ملی، قانون، آزادی های فردی و سیاسی از جمله آزادی مطبوعات، عقیده، استقلال سیاسی و وطن بیش از همه مدنظر نویسندگان و شاعران است. یکی از کسانی که نگاهی خاص و متفاوت نسبت به آزادی و آزاداندیشی دارد ملک الشعرا بهار است. او پیوسته آزادی و وطن را ستایش می کرد. بهار به عنوان شاعری مبارز و آزادی خواه در این ارتباط کارنامه درخشان و قابل قبولی از خویشتن به یادگار گذاشته است. او از جمله شاعران پرچمدار در حوزه مبارزه با استعمار و استبداد و آزادخواهی است. آزادی در نگاه و اندیشه بهار، یعنی استقلال سیاسی ایران. منظور او از آزادی های سیاسی و اجتماعی (اعم از آزادی بیان، قلم، احزاب، قانون، مجلس و...) بیش از همه متوجه همین مفهوم بنیادی، یعنی استقلال ایران است. در این مقاله که به روش کتابخانه ای و توصیفی انجام گرفته، نگاه خاص ملک الشعرا بهار به آزادی و آزاداندیشی نشان داده شده و مورد بحث و بررسی و تجزیه و تحلیل قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

ملک الشعرا بهار، ادبیات مشروطه، آزادی، شعر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/868134>

